

POSTANOWIENIE

Dnia 25 lutego 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Mirosław Bączyk (przewodniczący)

SSN Dariusz Dończyk (sprawozdawca)

SSN Kazimierz Zawada

w sprawie z powództwa T. K., M. K., E. K. i K. K.
przeciwko Powszechnemu Zakładowi Ubezpieczeń Spółce Akcyjnej w W.
o zapłatę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 25 lutego 2010 r.,
skargi kasacyjnej powodów od wyroku Sądu Apelacyjnego
z dnia 23 stycznia 2009 r., sygn. akt I ACa (...),

- 1) odrzuca skargę kasacyjną,**
- 2) nie obciąża powodów kosztami postępowania kasacyjnego.**

Uzasadnienie

Powodowie T. K., M. K., E. K. i K. K. dochodzili od pozwanego Powszechnego Zakładu Ubezpieczeń S.A. w W. zasądzenia po 50.000 zł wraz z odsetkami tytułem odszkodowania za pogorszenie sytuacji życiowej na skutek śmierci w wypadku komunikacyjnym brata A. K., jak również po 20.000 zł z tytułu zadośćuczynienia za krzywdę spowodowaną śmiercią brata. Jako podstawę prawną żądania wskazali art. 446 § 3 k.c. oraz 448 k.c. Sąd Okręgowy w K. wyrokiem z dnia 28 października 2008 r. oddalił powództwo. Wyrokiem z dnia 23 stycznia 2009 r. Sąd Apelacyjny oddalił apelację powodów. Od wyroku Sądu Apelacyjnego powodowie wnieśli skargę kasacyjną co do

kwoty 80.000 zł. Skargę kasacyjną oparto na podstawie naruszenia przepisów postępowania: art. 328 § 2 k.p.c. w zw. z art. 391 §1 k.p.c., art. 385 § 1 k.p.c. i art. 386 § 1 k.p.c. Jako podstawę skargi kasacyjnej wskazano również naruszenie przepisów prawa materialnego przez błędną wykładnię art. 18 Konstytucji RP w zw. z art. 23 k.c. i art. 24 k.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 398² § 1 k.p.c., skarga kasacyjna jest niedopuszczalna w sprawach o prawa majątkowe, w których wartość przedmiotu zaskarżenia jest niższa niż pięćdziesiąt tysięcy złotych.

Powodowie zaskarżyli wyrok Sądu Apelacyjnego w części oddalającej ich żądania zasądzenia od pozwanego na rzecz każdego z powodów po 20.000 zł na podstawie art. 448 k.c. tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za krzywdę spowodowaną śmiercią brata. Powodowie w skardze kasacyjnej wskazali wartość przedmiotu zaskarżenia w kwocie 80.000 zł. Zsumowanie wartości roszczeń dochodzonych przez powodów na etapie postępowania przed sądem pierwszej i drugiej instancji dla potrzeb ustalenia wartości przedmiotu sporu i wartości przedmiotu zaskarżenia w apelacji świadczy o tym, że zarówno powodowie, jak również Sądy przyjęły, że pomiędzy powodami zachodzi współuczestnictwo materialne, w rozumieniu art. 72 § 1 pkt 1 *in fine* k.p.c. W takim przypadku wartość przedmiotu sporu, bądź wartość przedmiotu zaskarżenia, podlega zsumowaniu. Przyjęcie, że w zakresie roszczeń o zapłatę pieniężnego zadośćuczynienia na podstawie art. 448 k.c., pomiędzy powodami zachodzi współuczestnictwo materialne nie przesądza jednak o tym, że także na etapie postępowania kasacyjnego wartość przedmiotu zaskarżenia jest ustalana poprzez zsumowanie każdego z żądań powodów zaskarżonych skargą kasacyjną. Współuczestnictwo pomiędzy powodami nie miało bowiem charakteru współuczestnictwa jednolitego lub koniecznego. Dlatego na etapie postępowania kasacyjnego nie miała zastosowania zasada – obowiązująca przy określeniu wartości przedmiotu sporu w pozwie oraz wartości przedmiotu zaskarżenia w apelacji przy istnieniu współuczestnictwa materialnego – że wartością przedmiotu sporu oraz wartością przedmiotu zaskarżenia była suma wszystkich roszczeń dochodzonych przez powodów. Dla oceny dopuszczalności skargi kasacyjnej, zważywszy na wymaganą wartość przedmiotu zaskarżenia (art. 398² § 1 k.p.c.), należy uwzględnić wartość roszczeń dochodzonego przez każdego z powodów oddzielnie, chociażby pomiędzy nimi zachodziło współuczestnictwo materialne (por. postanowienie Sądu Najwyższego z

dnia 17 stycznia 1997 r., I PKN 65/96, OSNAPiUS 1997, nr 17, poz. 317, orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 28 lutego 1997 r., I CKN 31/97, niepubl., postanowienie z dnia 21 marca 1997 r., I PKN 61/97, OSNP 1998, nr 1, poz. 16, uzasadnienie postanowienia z dnia 25 stycznia 2001 r., IV CZ 90/06, niepubl., postanowienie SN z dnia 24 sierpnia 2007 r., I CZ 91/07, niepubl. oraz uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z dnia 9 stycznia 2008 r., III CZP 111/07, Mon. Prawn. z 2009 r. nr 3, str. 151). W orzecznictwie Sądu Najwyższego zwrócono uwagę na to, że na etapie postępowania kasacyjnego skutki procesowe współuczestnictwa materialnego, które nie ma charakteru współuczestnictwa jednolitego bądź koniecznego, zbliżone są do współuczestnictwa formalnego. Na tym etapie postępowania każdy ze współuczestników materialnych ma własne gravamen z zaskarżeniu prawomocnego wyroku sądu drugiej instancji. Dlatego o dopuszczalności skargi kasacyjnej wniesionej przez powodów nie mogła decydować podana w tej skardze wartość przedmiotu zaskarżenia w kwocie 80.000 zł, lecz wartość zaskarżenia przy uwzględnieniu wartości roszczeń dochodzonych przez każdego z powodów oddzielnie, ta zaś w odniesieniu do każdego z powodów osobno wynosiła 20.000 zł.

Skoro wartość przedmiotu zaskarżenia w stosunku do każdego z powodów była niższa niż pięćdziesiąt tysięcy złotych zatem, zgodnie z art. 398² § 1 k.p.c., skarga kasacyjna była niedopuszczalna i podlegała odrzuceniu na podstawie art. 398⁶ § 3 k.p.c.